

RAMON BARNILS*

Nostre Senyor se'n riu

"M'agrada més la nostra".

Ho explica algú d'aquell matrimoni de l'alta burgesia barcelonina, que era a la llotja del Liceu i el marit acabava d'indicar a l'esposa que aquella senyoreta d'allà era l'amant, la *querida* oficial, d'un altre determinat burgès. L'esposa se la va mirar amb atenció i va decidir que li agradava més la pròpia.

En un país així, com el nostre, qui es preocupa d'on i per on la fiquen o els la fiquen, els nostres polítics, i de qui i amb qui? L'única cosa important: que "la nostra" s'ho valgui.

Un país com el nostre, que ha donat els Borja, uns dels papes més importants de la història de l'església, de la història de la política, de la història de l'art i de la pràctica del sexe.

Un país que ha donat aquell cavaller de Tàrraga, que obligava l'esposa a satisfer el deute conjugal una dotzena i mitja de vegades el dia, i que l'esposa se'n va queixar al papa, i que el papa va dictaminar que l'esposa tenia raó i que el marit, el cavaller de Tàrraga, es limités a la mitja dotzena diària. Ho explica Joaquim Miret i Sans (1858-1919), erudit, cofundador de l'Institut d'Estudis Catalans, editor de les Homilies d'Organyà, especialista en templers, hospitalers, jueus i itineraris de reis i comtes a l'irritantment introbable volum *Sempre han tingut bec les oques*.

El país de la Poble de les Fembres

Pecadrius. El país de Salvador Espriu, que al començament de "Knowles el penjat s'ho mira des de tres pams de la branca" va escriure aquests immortals versos, cim de la literatura necròfila universal: "Es llàstima, bonica, que no t'aprofitis d'aquesta meua darrera força, de l'alegre dansa del teu humil i segur servidor" -cito, ai las, de memòria.

En un país que té com a dogma de fe que "Dels pecats del piú Nostre Senyor se'n riu", el cas Clinton-Lewinski, independentment de la meravella de normalitzar una carícia més vella que els vasos grecs, ens faria badallar si no fos perquè els mitjans de comunicació, sobretot aliens, s'han sentit en l'obligació d'explicar-nos-ho a totes hores. L'anar a peu -d'obra- convertit en primícia diària durant mesos. Quin avoriment.

Dit d'una altra manera: l'actualitat més banal, més repetitiva, ens obliga a reflectir la banalitat actualitzada i a demanar-nos: a Amèrica molt bé, ja ho sabem, Clinton i la Lewinski es dedicaven a quatre malícies més velles que els vasos grecs. Però, i els nostres, de polítics? Tenen Le-

vínsquies? Què practiquen exactament els nostres Clíntons i les nostres Levínsquies, en cas que existeixin?

Només la més estricta obligació professional, la feblesa de no saber dir que no, ens duen a fer veure que no som família amb la sagrada institució de la nostra *querida* ni amb els Borja ni amb Espriu ni amb el cavaller de Tàrraga, i a oblidar per una estona la veritat revelada que dels pecats del piú Nostre Senyor se'n riu, i a preguntar-nos per escrit: tenim Clíntons? tenim Levínsquies? I quins números marquen, exactament?

Quina vergonya. Quina obvietat. Som-hi: els nostres Clíntons se senten arravatats per l'erotisme del poder. Fenomen que en els nostres Clíntons es realitza no pas segons la falsa interpretació, que diu que això vol dir que el polític té un magnetisme sexual que fa que totes, i tots, li vagin al darrere i que no es pugui girar de tanta feina. Sinó que entre els nostres, i ho podem jurar, el fenomen es realitza d'acord amb la lletra exacta de l'afirmació: els nostres polítics en tenen prou amb l'erotisme del poder. No caldria sinó: qui té poder de fotre els seus conciutadans, tots de cop i d'una sola tacada, no perd el temps fotent-se'ls d'un en un, de dos en dos com a màxim. Qui, podent cardar sis milions, o tres, o dos, de ciutadans amb un sol decret i una sola signatura, perd el temps i el tremp subministrant-los el precós nèctar de gota en gota, individualitzat?

Fa un temps un beneit del cabàs va ficar a Internet, dels Estats Units estant, que el president Pujol anava a prendre el te a casa d'una amiga. Era veritat: el president Pujol, alguna tarda, passava visita a una dama, s'hi reposava i hi prenia qualsevol cosa; veritat que no va impedir que els antipujolistes li fessin l'honor d'imaginar-se'n una altra, de cosa: una espolsada de cirerer, un toc de cornetí, una envestida a tall d'arrencanaps. *Inter nos*: què més voldríem, els súbdits, que els nostres polítics anessin més ben servits; aleshores no els caldria servir-nos a nosaltres.

Llàstima. Si deixem de banda aquell batlle de ciutat principal que tenia d'amant una dependenta de botiga de galeria comercial i a la qual, per la seva condició laboral, els conciutadans anaven a ensenyar a les visites com aquell qui els ensenya Lo Marraco. O aquell altre alcalde de ciutat principal que s'enduia les circumstàncies a sopar sota el pont bisuldunenc, regular com un rellotge i per tant fàcilment comprovable per tots els seus electors si havien triat un xicot amb bon gust o no. O si deixem de banda aquell altre alcalde de ciutat principal que quan es va separar de la dona, endut per la passió per una companya de feina, els

"Els nostres polítics en tenen prou amb l'erotisme del poder. Qui té poder de fotre els conciutadans, tots de cop, no perd el temps fotent-se'ls d'un en un."

seus conciudadans, emocionats per tant de romanticisme, el van votar més encara, i que quan la companya de feina anys després el va deixar per un de més jove els mateixos conciudadans, compadits fins a l'emoció, el van tornar a votar encara més. I si deixem de banda aquell nomenat conseller que després de viure vint anys en estricta monogàmia amb la companya es va haver de casar per l'Església per convertir-la en esposa, com aquell qui signa el full d'entrades i sortides, si volia accedir a una conselleria d'una administració laica per definició i obligació. Si deixem tot això de banda, més algun marieta, mitja dotzena d'imponents, una almosta de *voyeurs*, uns quants a qui sortiria més barat d'anar de burilla que no pas pagar lloguer de pisos amagats –i que a més anirien incomparablement més ben servits–. Si deixem de banda, sobretot, la carretada de polítics nostres que els acusen d'homosexuals o bé d'enfeïnats perquè no se'ls coneix dona quan resulta que tampoc no se'ls coneix home, és a dir que res de bojarrons, una colla de desganats: l'erotisme del poder, no els cal res més. O si deixem de banda aquell vot canviat a darreríssima hora al parlament espanyol, ara en favor de les parelles de fet perquè qui pot tenia, i té gràcies a Déu i que duri, una filla establerta com a parella de fet.

Si deixem tots aquests casos de banda i uns quants milers més, aquí, de greu, només n'ha passat un, i encara passa: si un xicot de l'olla dominant s'enamora fora de l'olla, la solució del cas és tan vella com les olles dominants: o bé s'expulsa l'entremaliat, o bé s'integra la intrusa. L'olla continua.

El que no té perdó de Déu és que el xicot s'enamori no solament de veritat sinó, igualment intolerable, que s'enamori d'una altra de dins de la mateixa olla; llavors, indefectiblement, l'olla queda fesa entre els de l'olla partida-

Alexandre VI, un dels papes de la nissaga valenciana dels Borja. Un país com el nostre ha donat uns papes d'aquesta família que són uns dels més importants de la història de l'església, de la història de la política, de la història de l'art i de la pràctica del sexe.

ris de la primera i els de l'olla partidaris de la nova. I una olla fesa no dura.

No té perdó de Déu en teoria, perquè en la pràctica tot-hom, de dins i de fora de l'olla, ha tingut el seny de recordar que aquest és el país dels Borja, i del cavaller de Tàrraga, i del senyor Espriu, i que el nostre déu, Nostre Senyor, dels pecats del piú se'n riu.

I que ens duri, perquè mentre estan distrets mirant de fotre no ens fotran a nosaltres, que podrem fotre en pau. Així sia.

*Periodista